

og „spadsere“ der, saa længe det er muligt for dem at klare sig.

Det er rigtigt, hvad der er sagt fra andre ærede Medlemmers Side, at den Tone, der gik gennem det ærede Medlems Tale, særlig det Skel, om jeg saa maa sige, han vilde sætte mellem Byerne og Landet, var i og for sig ikke særlig tiltalende. Det forekommer mig, at denne hans Udtalelse var maaske endda mindre vel overvejet. Om det virkelig lykkedes det ærede Medlem at sætte et saadant skarpt Skel mellem By og Land, er det dog ikke sikkert, at det i Længden vilde være til Gavn, heller ikke for Landkommunerne. Men naar det ærede Medlem er saa begærlig efter at komme til at tale om, hvem der skal være med til at bære disse Byrder til de arbejdsløse, vil jeg, uden at gaa nogen for nær, have Lov til at sige, at det er dog vistnok saadan, at Arbejderne i Købstæderne gennem deres direkte og indirekte Skatteydelse bidrage en ikke ubetydelig Part til den fælles Samfundshusholdning, og det er dog vist saadan, naar vi skulle til at se rigtigt paa Forholdene, at der til Formaal, som fortrinsvis dyrkes af Landbefolkningen, ydes ganske anseelige Tilskud af Statskassen. Det er vist ikke saadan, at det er de arbejdsløse, der faa det hele, eller at det, man her kræver, er noget saa ganske ublu i Retning af at forlange, at Landkommunerne skulle være med til at betale noget til Byernes arbejdsløse. Skulle vi til at tale om, hvem der faar Tilskud fra Statskassen, saa er det saa vist ikke Arbejderne, som faa de største Tilskud; skulle vi til at tale om, hvad der ydes til Landboforeningerne og Dyrskuerne og Dyrlægerne i de tyndt befolkede Egne og meget andet, saa er det dog noget, som gaar ud af Statskassen; hvortil Byarbejderne uden at knurre eller brumme yde deres Bidrag. Det forekommer mig, at naar man saa staar i en Kriseperiode, hvor det er en Kendsgerning, at Tusinder af Arbejdere og deres Familier lide Nød, saa er det ikke god Brodertale fra Landbefolkningen — fra Naturmenneskene, som det ærede Medlem siger —, at denne Arbejdsløshed derinde i Byerne er i Grunden noget lokalt, som vi ude paa Landet ikke have noget at gøre

med, og som vi burde overlade til dem selv at klare. Det ærede Medlem henviste til, at vi i de store Byer have alle Rigmændene. Ja, hvad nytter det i Grunden, at Rigmændene tilfældig bo i Storbyerne, og der øve deres Værk ogsaa overfor Arbejderne. Det gavner saa vist ikke Arbejderne i nogen synderlig Udstrækning, og det nytter jo ikke noget. Det ærede Medlem ved meget godt, at der er betydelig Arbejdsløshed, men derfor finde Rigmændene saamænd ikke paa af egen god Villie at komme og sige: Det er for galt, at I gaa og mangle Mad, nu skulle vi give jer den; nej, de arbejdende Medlemmer af Samfundet maa selv ved egne Midler bære deres væsentligste Part af, hvad det koster at understøtte de arbejdsløse. Og naar det ærede Medlem ønsker at læsse det over paa Byerne, over paa de arbejdsløse og de arbejdende Medlemmer selv, saa henviser jeg paa ny til, at det sidste Aars Beretning viser, at Medlemmerne af Arbejdsløsheds-kasserne selv have ydet 1,118,000 Kr. i Medlemsbidrag til de arbejdsløses Kasser, af hvilke de arbejdsløse have faaet deres Understøttelse under Arbejdsløshed, som de ikke have den mindste Skyld i er fremkaldt. Derfor forekommer det mig ikke, at der med nogen som helst Ret fra det ærede Medlems Side kan føres nogen Tale af den Art, som det skete, og jeg maa udtale min Forbavselse over den stærke Modsætning, der var imellem det ærede Medlem som Ordfører for sit Parti og den i høj Grad velvillige Tone, som den højtærede Minister, der tilhører samme Parti, anslog overfor disse Lovforslag. Jeg beklager for saa vidt, at det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds følte sig oplagt til at tale saa uvilligt og ytre saa uvillige Ord overfor Arbejderne og de arbejdsløse, som Tilfældet var, og følte sig oplagt til at drage dette Skel imellem den lokale Arbejdsløshed inde i Byerne og Landbefolkningen, der ingen arbejdsløse har. Jeg beklager, at det skete, at det ærede Medlem ikke under denne Situation følte sig oplagt til at være saa nogenlunde velvillig overfor de arbejdsløse, der bevislig lide Nød, ligesom den højtærede Minister var det. Det havde dog i alt Fald været ligesom et